

Моите будители

Моите будители – това са хората, които уважавам и ценя, това са личностите, които славя и почитам. Будителите са хората, от които вземам опит и качества, тези, на които се опитвам да подражавам, които ме вдъхновяват и учат.

Смятам, че като мои будители, на първо място са родителите и най-близките ми, тези които биха ми дали полезен съвет, друга гледна точка по даден въпрос или биха ми предали опита си без да искат нищо в замяна. Също така обаче мисля, че част от моите будители са и великите личности, на които се възхищавам, на които се опитвам да подражавам и тези, като които се искам да бъда, били те революционери, учени, владетели или най-обикновени хора.

Родителите и близките ми ги възприемам като будители, защото те са хората, които ми помагат да се превърна от малко дете в възрастен и здравомислещ човек. Като хората, като Паисий Хилендарски и последователите му, са успели да “събудят” ума на поробен българин и са го превърнали, чрез книгите и лекциите си, от работен добитък в знаещ произхода си човек, горд с националността си и готов да се бори за свободата си, така и родителите възпитават децата си да знаят кои са, какви са били предците им и самите те и ги учат за в бъдеще да предадат на новото поколение мъдростта и паметта на многото предишни. Ето защо на първо място неоспоримо са родителите и най-близките хора, които още от най-ранно детство са до мене и ми помагат с напътствия, решения на проблемите и с многото опит събран от поколенията преди тях.

Но не само родителите могат да бъдат будители на един млад човек като мене. Мисля, че мога да добавя към моите будители и личностите, били те исторически или настоящи, чиито постъпки харесвам, на които се опитвам да подражавам, които славя и почитам и на които се възхищавам. От хора като Христо Ботев и Васил Левски, както и много други борци за свободата на България, се възхищавам, защото те са имали смелостта да се опълчат на шест вековният поробител, които са били достатъчно големи родолюбци, за да могат да преодолеят страха на масите и бидейки различни, да се превръщат в герои.

Също към моите будители прибавям и учените, от които черпя знания и умения, били те по науките, като Исак Нютон, Талес или Дмитрий Менделеев, както и тези, които ми дават начини за решаване на проблемите в живота, философи и хора, избрали мъдростта на

поколенията в своите творби, независимо какви са – скулптури, книги или картини. Учените мога да причисля към хората, от които черпя знания и по още една причина – те са хората, които са открили и формулирали принципите, на които днес се осланя голяма част от живота ни. Благодарение на тях аз мога да ползвам компютър, хладилник, да живея в съвременно жилище, а не в някоя колиба, в каквито може би са живели голяма част от тях. И поради това аз се опитвам да бъда като тях, да допринеса с нещо за подобряване на моя и на живота на поколенията след мене.

Владетели като хан Кубрат, хан Аспарух, цар Симеон I, цар Иван Асен II, Наполеон Бонапарт и дори такива като Ленин, Сталин и Хитлер също допринасят за духовното ми развитие. Следейки техните действия, стратегиите им за управление, виждайки техните големи и малки грешки, които са допуснали, аз се научавам да преценявам по-добре какви трябва да са моите постъпки, за да не допусна да направя някоя глупост, която ще ми навреди сериозно сега или за в бъдеще. Аз се научавам да отсявам доброто от лошото и да различавам къде човек се е водил от собствените си подбуди и къде – в следствие на проява на здрав разум. Това ми помага да се разбирам по-добре с хората около мене и да знам кога някой ме лъже или е лицемерен. Но защо трябва да се уча точно от владетели или главнокомандващи, като същите постъпки, понякога дори с по-голяма поука от тези на високопоставените, са извършвали и простосмъртните хора като мене. Отговорът е един – защото обикновените хора не са толкова известни, колкото един цар или президент и защото постъпките им се помнят единствено и само от техните роднини и приятели.

Като цяло това са моите будители – хората, от които мога да науча нещо, тези, които биха ми били полезни сега и за в бъдеще. И независимо какви са те, аз ги почитам, уважавам и ще ги ценя до своята смърт. Това е така, защото те ми помагат и ще продължат да бъдат, чрез постъпките си, трудовете или откритията си, до мене през целия ми живот. А за да им се отплатя по някакъв начин на хората, отделили време, за да може на мене да ми е по-лесно и животът ми да е по-успешен, аз на свой ред, ще се превърна в будител за моите деца и за хората от следващото поколение, които ще са близо до мене!

Самуил Александров ученик